

อดีต
ลับ
ใต้
ทมิฬ
ดาวั
北斗

3

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เม้งซีสือ (梦溪石) เขียน
ศีตกาฬ แปล
จื่อซ่งไท่ยวเขียน ภาพ

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลังจากผ่านพ้นเหตุการณ์ที่เป็นเหมือนบททดสอบความเชื่อใจกันมาแล้ว ในเล่มที่สามนี้ทั้ง 'หลังซู' และ 'เยวี่ตึงตึง' ต่างก็ยอมรับความรู้สึกของตัวเองว่า อีกฝ่ายคือคนสำคัญที่สามารถมอบความไว้วางใจให้ได้อย่างแท้จริง ทั้งยังมีการแสดงออกถึงความรู้สึกเหล่านั้นแบบชัดเจนแจ่มแจ้งอีกด้วย บอกเลยว่าระหว่างการเดินทางของเล่มนี้จะมีความสนุกสนานไม่ในหัวใจมากกว่าเดิมแน่นอนค่ะ

แต่ถึงอย่างนั้นเหตุการณ์อันตรายต่างๆ ก็ยังคงดาหน้าเข้ามาทำลายฝีมือของพวกเขาไม่หยุดหย่อน ไหนจะหลุมพรางต่างๆ ที่เหมือนจะยิ่งเพิ่มระดับความยากขึ้นไปอีก ทั้งการจับบ้านเล็กของพี่เขยหลังซูซึ่งนำไปสู่เรื่องราวอันใหญ่โตกว่าที่คิด จนถึงการเข้าไปพัวพันกับลัทธิบางอย่างที่ชวนให้รู้สึกขนหัวลุก หากคุณนักอ่านคิดว่า เล่มที่หนึ่งและสองที่ผ่านมาลุ้นระทึกขนาดไหนแล้ว มาถึงเล่มนี้ก็ลุ้นจนบีบหัวใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันทีเดียว

ถ้าพร้อมแล้วก็อย่ารีรอ พลิกหน้าถัดไปเพื่อเดินทางสู่บทสรุปของคดีลับได้หมุดดาวเรื่องนี้กันเลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ลู่ถาง

คนใหญ่คนโตของแก๊งเผ่าเกอแห่งเสฉวน มีธุรกิจมากมายหลายแขนงในนครเซี่ยงไฮ้ เป็นคนมีฝีมือแต่ก็ขี้ระแวง แม้แต่ผู้ช่วยข้างกายที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันราวกับพี่น้อง อย่างเจียงเหอเขาก็กังไม่ไว้ใจ และหาโอกาสกำจัดอีกฝ่ายอยู่บ่อยครั้ง

* เสินเหรินเจีย

นายตำรวจประจำสถานีตำรวจเขตเช่า เป็นหนึ่งในคนที่ประทับใจขณะสืบสวนคดีฆาตกรรมตู้วันหนึ่งในคดีหาสน์สกุลหยวน เป็นคนขี้ลาดที่ค่อนข้างเจ้าเล่ห์ เชี่ยวชาญในการสังเกตสีหน้าคน มักจะพูดอ้อมค้อมไว้เผื่อทางหนีทีไล่เสมอ

* เฟิงเจินจุ

คุณหนูสามสกุลเฟิง เป็นอีกหนึ่งสาวไฮโซคนดังของนครเซี่ยงไฮ้ สกุลเฟิงมีเส้นสายไม่ธรรมดา เฟิงเจินจุเองก็เป็นที่รู้จักของใครหลายคน เมื่อเกิดเหตุบางอย่างขึ้นกับสกุลเฟิงจึงเรียกให้สายตามากมายจ้องมองมาเพื่อนสนิทของเธอคือเซียวเยวี่ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เยวี่ติดถึงสอนอยู่

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การฆาตกรรม
การทารุณกรรม ทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การกักขังหน่วยงานนี้
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การค้ามนุษย์
การฆ่าตัวตาย และการกินเนื้อเพื่อนร่วมรุ่นเดียวกันซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 116

คนไหน

เหอผิงมึนงง เขามองตามที่อีกฝ่ายชี้

เวลานี้มีคนเดินไปเดินมาทั้งชายและหญิง เวลากลางคืนแสงไฟสลัว
โคมไฟก็ส่องสว่างอย่างจำกัด ทำให้มองไปหน้าตาก็คล้ายคลึงกันไปหมด

คุณซึ่งมองตามคนที่เดินด้วยท่าทางเร่งรีบคนนั้น ไม่นานก็หายไปท่ามกลาง
ฝูงชน เห็นแล้วก็อดหงุดหงิดไม่ได้

"เขาไปทางตู้ชั้นสามแล้ว คุณไปหา มาหาให้เจอให้ได้!"

เหอผิงเอ่ย "คุณจะให้ผมหาใครครับ ผู้หญิงหรือผู้ชาย หน้าตาเป็นอย่างไร"

"เดิมเขาเป็นนักบวชอาวูโต ไว้หนวดเครา แต่เมื่อกี้ที่ผมเห็นเขา ดูหน้าตา
ท่าทางเหมือนกันมากแต่เปลี่ยนเป็นผู้หญิง สวมหมวกคลุมขนมิงก์กับกระโปรง
ผ้าแพร กระโปรงนั้นเป็นสีม่วง สีม่วงเข้ม!"

เหอผิง "..."

เขากำลังสงสัยว่าเจ้าคนแซ่ซ่งนี้ไม่พอใจกับงานก็เลยแกล้งเขาเล่นๆ
สนุกๆ หรือเปล่า

ส่วนคนที่เดียวกันเป็นผู้ชายเดียวกันเป็นผู้หญิง เดียวกันเป็นนักบวชเดียวกัน
ใส่กระโปรงนี่ ตกลงว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงกันแล้ว

ซ่งหลินได้สติ เขาเองก็รู้สึกว่คำพูดของตัวเองฟังดูไร้สาระอยู่พอควร
จึงถอนหายใจยาวก่อนจะพูดที่มาที่ไปอย่างคร่าวๆ

"ถ้าผมจำไม่ผิด คนคนนี้นะก่อนหน้านี้นักบวชอยู่ที่วัดกวนอินบนเขาฝูอวี่ วันนี้ผมเพิ่งได้พบตอนขึ้นเขาไปกับท่านจิน แต่ตอนนี้กลับมาแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วปรากฏตัวที่นี่ ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่!"

เมื่อเขาพูดอย่างนี้ เหลืองผิงก็ขึ้นขึ้นได้

"รถไฟขบวนนี้มีโรงศพของมารดาของนายกเทศบาลเมืองจินอยู่ เห็นว่าจะส่งคุณนายไปทำพิธีฝังศพที่เป่ย์ผิงนะครับ"

คุณซึ่งทำสีหน้ารังเกียจ "นี่พวกเราโดยสารรถไฟขบวนเดียวกับคนตายหรือ คุณนายบ้านนั้นไม่ใช่ว่ารอสองสามวันก่อนแล้วค่อยไปหรือไงกัน"

"คุณจำผิดแล้วละครับ พวกเราเดินทางกันล่วงหน้าก็เลยไปพร้อมกันพอดี แต่โรงศพของคุณนายน่าจะอยู่ที่ตู้สินค้า ตรงกลางก็มีตู้โดยสารชั้นสองกับชั้นสามคันเอาไว้ อยู่ห่างจากเรามากทีเดียว น่าจะไม่มีปัญหาหรอกครับ"

"มารดาของคนแซ่จินเสียไป เรื่องที่เก็บศพเอาไว้เกินเจ็ดวันนั้นก็ช่างเถอะ แต่ยังไงจะมากบอกว่าฝันเรื่องวัดกวนอินจึงต้องหามโรงศพขึ้นเขาไปกราบไหว้เสียให้ได้ก็ ตอสนั่นผมก็รู้สึกแล้วว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล"

เหลืองถามอย่างอดทน "คุณคิดว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากลตรงไหนหรือครับ"

"เจ้าคนแซ่จินทำงานในสำนักงานเทศบาลเมือง เอาแต่ขัดแย้งกับพ่อของผมทุกอย่างตลอดเวลา ที่เดินทางไปครั้งนี้ก็แปลก ไม่แน่ว่าอาจจะมีแผนการใดซ่อนอยู่ ต่อให้ไม่มี แต่ถ้าเราอาศัยโอกาสนี้มาจับผิดเขาได้มันจะไม่ใช่เรื่องดีหรอกหรือ"

เหลืองพูดในใจว่า พุดไปพูดมาอยู่นาน ที่แท้ก็แค่จะเล่นงานคนที่ไม่ใช่พวกตัวเองเท่านั้น

แต่เขาคิดว่าการที่ผู้ชายเปลี่ยนเป็นผู้หญิง นักบวชเปลี่ยนเป็นคุณป้า นั้นมาคิดดูแล้วมันช่างไม่สมเหตุผลผลจริง ๆ จึงโน้มหน้าอีกฝ่าย "คุณซึ่ง ผมคิดว่าเมื่อไหร่จะเป็นแค่คนรูปร่างหน้าตาคล้ายกันก็ได้ คุณมองผิดไปแล้วละครับ"

ซ่งหลินสายหน้า "ถ้าผมได้เห็นหน้าตาท่าทางของใครแล้วผมไม่เคยลืมท่าทางของนักบวชคนนั้นผมรู้สึกคุ้นมาก คุณอย่ามัวมาพูดเหลวไหลอยู่เลย รีบพาคนไปที่ตู้ชั้นสามเดี๋ยวนี้แล้วก็เอาตัวคนสกุลจินมา ถ้านำส่งเสียก็จับตัว

เอาไว้ จะให้พวกเขาออกไปจากรถไฟขบวนนี้ไม่ได้...ช่างเถอะ คุณจับตัวมาแล้วกัน พามาหาผม ผมจะสอบสวนพวกเขาเอง"

เหอผิงขมวดคิ้ว สีหน้าดูไม่เห็นด้วย "ทำแบบนี้จะเป็นการลวงเกินท่านจินนะครับ"

ซ่งหลินยิ้ม ท่าทางแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่เห็นรองนายกเทศบาลเมืองจินอยู่ในสายตา

เหอผิงไม่รู้จะทำอย่างไรกับคุณชายซ่งผู้ตั้งต้นเอาแต่ใจคนนี้ เขาได้แต่พาพรรคพวกลุกขึ้นเดินไปยังตู้โดยสารชั้นสาม

ตั้งแต่เข้าไปในตู้โดยสารชั้นสอง อากาศภายในตู้โดยสารก็เต็มไปด้วยกลิ่นต่างๆ ผสมปนเป เมื่อถึงตู้โดยสารชั้นสาม กลิ่นต่างๆ ก็ยิ่งเข้มข้นขึ้น ทั้งกลิ่นเหม็นจากรองเท้าถุงเท้า กลิ่นอาหารแห้งที่เหลือจากการรับประทาน กลิ่นกายจากคนหลากหลายประเภท หรือกระทั่งกลิ่นเหม็นเปรี้ยวจากผลไม้ที่เน่าเสีย...

ดังนั้นเหอผิงจึงบีบจมูก เขาโดนกลิ่นเหล่านั้นรบกวนจนเวียนหัว รู้สึกอยากจะหันกายวิ่งกลับไปเสียแต่วันนี้

ชุดกระโปรงผ้าแพรสีม่วงเข้ม เสื้อคลุมขนุนวสน้ำเงิน เป็นหญิงสูงวัย หวีผมเรียบร้อย

จากคำบรรยายของซ่งหลิน เหอผิงก็มองหาไปที่ละคน เขาทอดสายตาออกไปแล้วก็รู้สึกว่ามีหญิงวัยกลางคนหรือหญิงสูงวัยนั้นดูเข้ากับคำบรรยายของซ่งหลินไปเสียหมด

แต่ละคนทั้งก้มหน้า สัปหงก มองไม่เห็นว่าการโปร่งเป็นสีอะไร เหอผิงต้องยื่นศีรษะเข้าไปสำรวจดูอย่างละเอียด

ทุกที่ที่เขาไป ทุกคนจะมองมาด้วยสายตาแปลกๆ เหมือนกับว่าเขาเป็นโจรลามากที่จะลงมือกับหญิงสูงวัยโดยเฉพาะอย่างไรวางนั้น

เหอผิง "..."

เขาก็ไม่ได้อยากทำอย่างนี้หรอก!

เขาก็อยากจะไปนั่งสบายๆ ต่มีกาแฟในตู้โดยสารชั้นหนึ่งที่อากาศอบอุ่น

เช่นกัน

แต่ใครใช้ให้คนที่อยู่เหนือเขาเป็นคุณชายซึ่งที่ขี้สงสัยกันแล้ว

เหอผิงรู้สึกคับแค้นทวิคุณ เขาทอดถอนใจให้ชุดสูทใหม่เอี่ยมของตน
ในใจก็คิดว่ากลับไปไม่รู้จะต้องฉีดยาน้ำหอมมากแค่ไหนถึงจะกลบกลิ่นที่ติดตาม
ตัวนี้ได้

"คุณเหอ คนที่สวมชุดยาวสีดำสวมหมวก ตรงแถวที่สองจากหลังสุดนั้น
น่าจะเป็นคนสกุลจินนะครับ ผมเคยเห็น" ผู้ติดตามข้างกายพลันเอ่ย

เหอผิงรีบมองไปทางนั้น

ชายสามหญิงหนึ่ง คนแก่กับคนหนุ่มกำลังพูดคุยกันเบาๆ ในปากยัง
กินอะไรอยู่ด้วย

ชายหนุ่มหญิงสาวฝั่งตรงข้ามนั่งฟังกันสัปหงก

ผู้หญิงคนนั้นก็ยังดูสาว ไม่เหมือนหญิงสูงวัยที่คุณช่งพูดถึงเลย

"ไปดูหน่อยแล้วกัน"

เหล่าจินกำลังกะเทาะเมล็ดแตงโมพลางฟังเสียงจินเล่าเรื่องเล่าต่างๆ
ในเมืองเฟิงเทียน จู่ๆ ก็มีคนมาตบ่า ทำเอาเขาเกือบจะกลืนเปลือกเมล็ดแตงโม
เข้าไปด้วยแล้ว

เขาเองก็มีสถานะสูงระดับหนึ่งในสกุลจิน อารมณ์ฉุนเฉียวเองก็เพิ่มขึ้น
ตามอายุจึงหันไปดำทับที่

"เสียอะไร...พวกคุณเป็นใคร"

การแต่งตัวและมาดของเหอผิงไม่เหมือนกับผู้โดยสารในตู้ชั้นสาม

"คุณลุงจินไซ้ใหม่ครับ ผมแซ่เหอ เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของท่านใหญ่ช่ง
เมื่อสักครู่ลูกน้องของผมบอกว่าเขาเห็นคุณ ผมยังคิดอยู่เลยว่าเขาตาฟาด
หรือเปล่า คุณจะมานั่งอยู่ที่นี้ได้ยังไง รีบตามผมไปที่ตู้ชั้นหนึ่งเถอะครับ
ผมจะให้คนมาเปลี่ยนที่นั่งให้คุณ!"

ช่งหลินอาจะจะใช้ให้เขามาจับตัวใครโดยที่ไม่สนเรื่องอื่น แต่เหอผิง
จะทำอะไรโดยไม่คิดให้รอบคอบอย่างนั้นไม่ได้

อีกฝ่ายนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ถือเป็นคนของรองนายกเทศบาลเมืองจิน

รองนายกเทศบาลเมืองจินกัฏญูต่อมารดาอย่างที่สุด เรื่องนี้ทุกคนในเฟิ่งเทียนรู้ดี คนที่จะเดินทางไปพร้อมกับศพของคุณนายย่อมต้องเป็นคนเก่าคนแก่ที่รองนายกเทศบาลเมืองจินไ้ววางใจ จะตีสนัขก็ต้องดูเจ้าของ เหมิงฝิงไม่อยากล่วงเกินใครอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

เหล่าจินมีสีหน้าตะลึงงัน ในใจพลันเกิดความระแวง

"เสี่ยวเหอ ขอบคุณน้ำใจของคุณนะ แต่พวกเราอยู่ที่นี้เพราะมีหน้าที่จะเสียการเสียงานไม่ได้ ตูสินค้าด้านหลังนี้มีโลงศพของคุณนายอยู่ ฉันต้องคอยติดตามโลงศพ ไม่กล้าประมาทเลินเล่อ ไม่ทราบท่านใหญ่ซึ่งอยู่บนรถไฟขบวนนี้ด้วยหรือเปล่า"

เหมิงฝิงยิ้มพลางว่า "ท่านใหญ่ซึ่งไม่อยู่ครับ ผมติดตามคุณชายช่งไปเทียนจิน ไปธุระนะครับ"

เหล่าจินประสานมือ "ถ้าอย่างนั้นรบกวนบอกกล่าวขอภัยคุณชายช่งแทนฉันหน่อยเถิด ฉันมีธุระติดตัว ไม่สะดวกไปทักทายคุณชายด้วยตัวเอง ถึงเป่ย์ผิงแล้วพวกเราจะเขียนจดหมายไปบอกนายท่านให้ท่านออกหน้าขอบคุณท่านใหญ่ซึ่ง"

เหมิงฝิงอาศัยจังหวะที่กำลังพูดคุยอยู่นี้มองสำรวจหลังตู้
ก็ฟ้าสีน้ำเงิน ไม่ได้สวมกระโปรงผ้าแพร และไม่ใช้ส้อมวง
เช่นนั้นก็น่าจะไม่ใช่แล้ว

"แหม ลุงจินเกรงใจเกินไปแล้วครับ แล้ว...ไม่ทราบว่าพวกเขาคือใครครับ"

"นี่หลานฉันเอง แซ่จินเหมือนกัน เป็นคนสกุลจินนี่ล่ะ นี่คือสองสามีภรรยาที่เป็นหลานของภรรยาฉัน คราวนี้ได้หนังสือตอบรับเข้าทำงานในโรงเรียนมัธยมที่เป่ย์ผิง ก็เลยเดินทางไปด้วยกันกับพวกเราเพื่อไปรับตำแหน่งพอดี"

เหล่าจินว่าแล้วก็ยื่นมือไปสะกิดพวกเยวี่ดังถึง

"มีแขกมาแนะ รับทักทายเร็วเข้า! ท่านนี่คือคุณเหอ เจ้านายของเขาคือท่านใหญ่ซึ่ง เป็นเพื่อนร่วมงานของท่านจิน"

เยวี่ดังถึงทำหน้างออย่างคนเพิ่งตื่น ตอนลุกขึ้นยังเซเล็กน้อย

"สวัสดีครับคุณเหอ คนนี้ภรรยาผมครับ"

หลังจากหลบหลังเยวี่ยตั้งดังครั้งตัว กล่าวทักทายอย่างเหนียมอายด้วยเสียงเบาราวกับยุง

เหอผิงได้ยินไม่ถนัดว่าอีกฝ่ายพูดอะไรอยู่กันแน่ เขารู้เพียงว่าหลานสะใภ้ของเหล่าจินคนนี้น่าต่างดงามจริงๆ ทั้งยังดูมีการศึกษา สงบเสถียรเรียบร้อย จึงอดมองนานขึ้นอีกนิดไม่ได้

อีกฝ่ายคล้ายจะยิ่งก้มหน้าก้มตาลงไปอีก

เยวี่ยตั้งดังพลันเอ่ย "ขออภัยคุณเหอด้วย ภรรยาของผมไม่ค่อยได้พบคนใหญ่คนโตมากนัก ตอนนี้เธอก็ตั้งครรภ์อยู่ด้วย รถไฟฟ้าโคลงเคลง จึงทำให้ตื่นตระหนกและไม่คุ้นชินได้ง่ายนะคะ"

หลังจาก "..."

ที่เราเตรียมกันเอาไว้ก่อนหน้านี้ไม่มีเรื่องนี้!

แต่เขามีปฏิกิริยาฉับไว เยวี่ยตั้งดังพูดไม่ทันขาดคำเขาก็ประคองท้องทำสีหน้าเจ็บปวด

"เหมือนลูกจะถีบฉันอีกแล้วล่ะค่ะ"

เยวี่ยตั้งดัง เหล่าจิน เสี่ยวจิน "..."

"มาเถอะ นั่งลงก่อนนะ!"

เยวี่ยตั้งดังประคองหลังซูนั่งลง ก่อนจะส่งแก้วให้ถึงปากของอีกฝ่าย

สองคนกระซิบกระซาบกัน ดูเหมือนคู่สามีภรรยาอายุน้อยที่รักใคร่กันดีจริงๆ

เมื่อมีเสื้อผ้าหนาหลายชั้นบังอยู่ เหอผิงก็ดูไม่ออกว่าหลังจากกำลังท้องหรือไม่ท้อง หรือว่าท้องก็เตือนกันแน่ เขาไม่ค่อยสนใจเรื่องสองคนนี้สักเท่าไร จึงหันไปหาเหล่าจินอย่างรวดเร็ว "แล้วคุณป้าจินไม่ได้มาด้วยกันหรือครับ"

เหล่าจินว่า "เธอยังต้องอยู่บ้านดูแลลูกอีกนะ เอาไว้ฉันอยู่ทางโน้นแล้วตั้งตัวได้ ค่อยมารับเธอไปอยู่ด้วย"

เหอผิงพยักหน้า เขามองโน้นมองนี้ ยังไม่ยอมไป

"ในเมื่อมาแล้ว ผมขอเข้าไปเคารพศพคุณนายสักหน่อยดีกว่าครับ คราวที่แล้วในงานศพคุณนายผมได้รับคำสั่งจากคุณซึ่งให้ไปทำงานข้างนอก

พอดี กลับมาไม่ทัน รู้สึกจะอายยิ่งนัก"

เหล่าจินปฎิเสธอ้อมๆ "ขอบใจในน้ำใจของคุณนะ แต่ตอนนี้อยู่บนรถไฟ คงจะไม่ค่อยสะดวก ตัวสินค้าก็ไม่มีไฟ ถ้าคุณไปชนนั้นชนนี้คงจะไม่งาม"

เหอผิงยังยืนกราน "ผมแค่ไปเคารพครั้งเดียว ขอให้ท่านไปสู่สุคติ ไม่รบกวนคุณนายหรอกครับ"

เหล่าจินกับเสี่ยวจินสบตากัน คิดว่าถ้าห้ามต่อไปอาจจะทำให้อีกฝ่าย สงสัยเสียเปล่าๆ จึงว่า "ถ้าอย่างนั้นตามฉันมา"

ในตัวสินค้ามีดสลัฟ ไฟดวงเล็กพลันสว่างขึ้นที่ประตู

มันคือตะเกียงน้ำมันที่ผู้ติดตามของเหอผิงถือมา

โรงศพโรงหนึ่งวางอยู่บนกล่องเล็กๆ หลายใบ ข้างหน้ามีภาพขาวดำ ขนาดเล็ก กระถางรูป รูปเรียวบางสามดอกที่ไหม้หมดแล้วปักอยู่ในกระถางนั้นจริงๆ เหอผิงไม่อยากไปเคารพศพ

เพราะพื้นของตัวสินค้าสกปรกมาก ไม่รู้ว่าชนของมามากมายเท่าไร ตลอดกาลเวลาอันแสนยาวนานมานี้ บนพื้นจะมีเชื้อโรคอันตรายถึงชีวิตอยู่ มากน้อยเพียงใด

แต่เขาพูดออกไปแล้ว เหล่าจินที่อยู่ข้างๆ เหอผิงก็กำลังจ้องมองอยู่ จึงได้แต่บิ๊บจุมูกแล้วเล่นละครให้ถึงที่สุด

โชคดีที่เหล่าจินห้ามเขาเอาไว้ "คุณเหอ พื้นสกปรก คุณไม่ต้องคุกเข่าหรอก แค่ทำพอเป็นพิธีก็พอ ยืนโค้งคำนับก็นับว่าทำตามมารยาทพอแล้วละ คุณนายท่านคงไม่ถือสา"

เหอผิงทำเป็นผื่นพูด "ถ้าอย่างนั้นก็เอาตามลุงว่านะครับ"

ถ้าไม่มองดูก็ไม่รู้ แต่เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็จะเห็นว่าภาพขาวดำของคุณนาย นั้นดูค่อนข้างน่ากลัว

ไม่รู้ว่าจู่ๆ มีลมประหลาดมาจากไหน ลมพัดวูบทำให้ตะเกียงน้ำมันดับ

เหอผิงตกใจ เขากำลังจะหันกลับไปก็พบว่าที่มุมตัวสินค้ามีเสียงการ เคลื่อนไหวบางอย่าง

เขาชนลูกขู๋หนึ่งศีรษะชา ไม่สนใจเรื่องอื่นอีกต่อไป พลันหันกายเดินจาก

ไปทันที เขาพูดทั้งทำเอาไว้อีกโดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับ

"ลำบากลุงเงินหนอยนะครับ ผมจะกลับไปรายงานคุณซึ่งให้เขาช่วยเปลี่ยนตู้โดยสารให้พวกคุณนะ!"

เหอผิงไม่เห็นวาทีด่านหลังของเขานั้น เหล่าเงินกับเสี่ยวจินกำลังสบตากันหัวเราะ

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน เหล่าหยวนจึงค่อยตะเกียกตะกายขึ้นมาจากมุมตู้สินค้าพลางปาดเหงื่อ

"อี๊ดอัดจะแะอยู่แล้ว!"

เหล่าเงินถามเขา "คุณรู้ได้อย่างไรว่าคุณจะส่งคนมา"

เหล่าหยวนไม่สบอารมณ์ "เมื่อที่ผมเดินผ่านตู้ชั้นหนึ่งแล้วก็เห็นเจ้าคนแซ่ช่งกำลังกินอะไรอยู่ข้างหน้าต่างรถโดยบังเอิญก็เลยรีบหนีกลับมา ที่นี้สกปรกขนาดนี้เจ้าคนแซ่ช่งคงไม่มาตรวจดูด้วยตัวเองหรอก แต่ถ้าเขามาเองจริงดีไม่ดีจะเผยความลับเอานะสิ!"

เหอผิงกลับไปแล้วก็รายงานสิ่งที่ได้เห็นได้ยินต่อคุณซึ่ง เขาบอกว่าตนไม่เห็นหญิงสูงวัยที่คุณซึ่งพูดถึง

ซึ่งหลินเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จนเมื่อพวกเขาไปถึงเทียนจินกันแล้วจึงโทรศัพท์กลับไปยังเฟิ่งเทียน ส่งคนขึ้นไปตรวจดูวัดกวนอินบนเขาฝูอวี่ ซึ่งหลินจึงค่อยตระหนักได้ตอนนั้นเองว่าตนโดนหลอกเข้าเสียแล้ว เขาแน่ใจแล้วว่าคืนนั้นเขาไม่ได้มองผิดไป

แต่นั่นก็ช้าเกินไป นักบวชหนีไปนานแล้ว อย่าว่าแต่เรื่องที่ซึ่งหลินไม่มีหลักฐานอะไรเลย แม้แต่จะไปหาเรื่องรองนายกเทศบาลเมืองจินเซาก็ทำไม่ได้ด้วยซ้ำ ออกจากเทียนจินไปที่อื่นก็ไม่ใช่ดินแดนของเขาแล้ว เขาอยากให้คนไปตามจับพวกเหล่าหยวนมา แต่ก็กลายเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

เหมือนดังที่เขาว่า มังกรลงมหาสมุทร* ทั้งที่กลับไร้ร่องรอยให้ตามหา

เรื่องเหล่านี้ก็ให้เป็นเรื่องของภายภาคหน้าแล้วกัน

* มังกรลงมหาสมุทร หมายถึงโอกาสที่จะได้แสดงความสามารถในที่สุด

บทที่ 117

เมื่อมีคุณซึ่งเป็นอุปสรรคระหว่างทาง เส้นทางต่อจากนั้นพวกเขาจึงไม่กล้าคลายใจอีกต่อไป

เหล่าหยวนถึงกับไม่กล้ากลับไปที่นี่โดยสวชนสาม เพื่อความปลอดภัย เขาจึงซ่อนตัวในตัวลินคำต่อไป ทั้งยังกระซิบกระซาบอะไรให้คุณนายฟังไปตลอดทางจนกระทั่งรถไฟถึงเป่ย์ผิง

วินาทีที่รถไฟจอดเทียบชานชาลา ทุกคนก็เหมือนยกภูเขาออกจากอก ความอกสั่นขวัญแขวนที่มีมาตั้งแต่เมืองเฟิงเทียนและความตื่นตระหนก จนไม่อาจสงบใจได้เลยตลอดทางนั้น ในที่สุดก็ทำให้พวกเขารอดชีวิตดังหมาย รอนายกเทศบาลเมืองจินฟอมีเส้นสายที่เป่ย์ผิงบ้าง หลังจากที่เขาเขียนจดหมายไปสองสามฉบับก็มีศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยโยวโจว* สองคนมารับพวกเขาด้วยตัวเอง ทั้งยังพาศพของคุณนายไปที่บ้านเก่าของสกุลจินพร้อมพวกเขาก็ด้วย จากนั้นก็ชวนพวกหีบต่างๆ เข้าไปในขบวนพิทักษ์ของมีคำที่จะส่งไปทางใต้

ศาสตราจารย์ทั้งสองทราบดีเป้าหมายที่แท้จริงของการเดินทางครั้งนี้ และรู้ด้วยว่าของที่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือเหล่านี้ถูกนำออกมาอย่างยากลำบากเพียงใด พวกเขาจึงประสานมือโค้งคำนับคารวะพวกเขาเหล่านั้น

* โยวโจว เป็นชื่อเรียกพื้นที่หนึ่งในปักกิ่งสมัยโบราณ ปัจจุบันคือละแวกกังอานเหมิน ทางตะวันตกเฉียงใต้ของปักกิ่ง

"ท่านทั้งหลายต้องลำเลียงของมีค่ามากมายจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มาไกลแสนไกลจนถึงที่นี่ เพื่อจะทิ้งสิ่งล้ำค่าทางอารยธรรมเอาไว้แก่ชนชาติของเรา พวกท่านต้องบุกฝ่าวงล้อม ยินยอมเสี่ยงภัย คุณธรรมสูงส่งเช่นนี้ ทำให้ผมนับถือยิ่งนัก หากมีวันใดบ้านเมืองสงบสุข สมบัติแผ่นดินได้กลับคืนสู่แสงสว่างเมื่อใด ประชาชนคงจะชื่นชมความเสียสละและคุณความดีของพวกท่านยิ่งนัก!"

เหล่าหยวนรู้สึกรู้ว่าไม่อาจรับการสรรเสริญเยินยอเหล่านี้ได้ คนที่ปกติพูดเป็นต้อยหยอกลับกลายเป็นบื้อใบ้ เขาโบกมือถอยหลังแล้วก็ดันให้คนรู้จักพูดอย่างหลังซูไปอยู่ข้างหน้า

หลังซुकิดูแล้วไม่ว่าอย่างไรเขาก็คงต้องพูดจาถ่อมตัวออกไปสักหน่อย จึงเอ่ยว่า "สมบัติล้ำค่าของแผ่นดิน แม้เป็นเพียงคุณธรรมค่าก็มีหน้าที่ซึ่งไม่อาจเลียง ทั้งสองท่านไม่ต้องเกรงใจ รีบทำพิธีฝังศพคุณนายก่อนแล้วขณย้ายหีบต่างๆ กลับไป หาสถานที่ตั้งตัวอันเหมาะสมในเร็ววัน ทุกคนก็จะได้วางใจได้โดยเร็ว"

ศาสตราจารย์คนที่หนึ่งทอดถอนใจ "ช่างสมกับเป็นสตรีแกร่งมิแพ้บุรุษ วิสัยทัศน์ของคุณนายสูงส่งกว้างไกล!"

หลังซู "..."

เขาเพิ่งนึกได้ว่าตนยังสวมก๊เพ้าและวิกผมอยู่

แม้ว่าเสียงจะหายาบไปนิด หูมไปหน่อย แต่ก็คล้ายจะยังเป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาคือคนพิเศษในหมู่สตรีด้วยกัน

เขยียดึงถังที่ยืนอยู่ข้างๆ พลันไถขึ้นมาสองครั้ง คิ้วตาคะตุกเล็กน้อย

ศาสตราจารย์คนที่หนึ่งเห็นดังนั้นก็กลนลาน...นี่เขาพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า

ศาสตราจารย์คนที่สองรีบปราม "คุณพูดผิดไปแล้วละ สุภาพสตรีท่านนี้ออกความเห็นตามความเข้าใจของตนเท่านั้น มิได้เอาอกเอาใจสามีจนไหลไปตามน้ำ ด้วยเหตุนี้ทำให้ผมตระหนักว่าเป็นเช่นนั้นจึงยิ่งสูงส่ง เป็นตัวอย่างของสตรียุคใหม่!"

หลังซูไม่รู้ว่าหัวเราะหรือร้องไห้ "ทั้งสองท่าน เดิมผมเป็นผู้ชายครับ

ครั้งนี้ต้องอำพรางตัวเพื่อจะได้เดินทางสะดวก ก็เลยแต่งตัวเป็นผู้หญิงนะคะครับ"

ศาสตราจารย์ทั้งสองปากอ้าตาค้าง พวกเขารับขอโทษขอโพยอย่าง กระอักกระอ่วน

เหล่าหยวนทนนไม่ไหวในที่สุด เขาหัวเราะฮาๆ เสียงดัง

หลังจากอุปสรรคแทรกกลางผ่านไปแล้ว ก็เสียงไม้ได้ที่พวกเขาจะต้อง แยกย้ายไปตามทางของตน

เหล่าหยวนย่อมต้องตามศาสตราจารย์ทั้งสองท่านไป เขาได้รับการมอบหมายจากเหล่าเหยี่วจึงต้องคอยคุ้มกันของมีค่าไปตลอดทางลงใต้ ไม่แน่ว่าวันหน้าเขาอาจจะต้องไปตั้งรกรากตามสถานที่ที่สมบัติเหล่านี้อยู่เพื่อ ปกป้องมันต่อไปก็เป็นได้

ชีวิตครึ่งหลังของเขาก็นับว่าผูกติดอยู่กับของเหล่านี้ไปเสียแล้ว

ส่วนหลังชูกับเวียตังถึงก็ต้องกลับเหยียงไ้

เหล่าหยวนมองเพื่อนร่วมเป็นร่วมตายของตนแล้วตอบ่าอีกฝ่าย สีหน้า ดูท้อถอยใจ

"ฉันยังคิดว่าชีวิตนี้เราจะไม่ได้เจอกันแล้วเสียอีก ไม่คิดเลยว่าจะได้ มาเจอกันอีกครั้งที่เฟิงเทียน ได้รู้ว่านายยังสบายดี ร่าเริงสดใส ฉันก็วางใจแล้วละ พี่ชายอย่างฉันคงต้องไปก่อนนะ ต่อไปนายก็ดูแลตัวเองดีๆ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ เราจะได้พบกันอีก!"

หลังชูเอ่ย "เอาไว้นายตั้งรกรากอยู่กับที่แล้วก็ควรคิดเรื่องแต่งงาน มีลูกได้แล้วนะ จะมาร่อนเร่ไปตลอดชีวิตอย่างนี้ไม่ได้ ฉันหวังว่าคราวหน้าที่เราเจอกัน อย่างน้อยก็น่าจะมีเด็กๆ สักสองคนมาเรียกฉันว่าพ่อบุญธรรม แล้วก็รินเหล้าให้ฉันนะ!"

เมื่ออีกฝ่ายพูดเช่นนี้ เหล่าหยวนก็รู้สึกตื่นตันขึ้นมาเจิดแปดส่วนทันที เขาเอ่ยอย่างร่าเริง "ได้เลย! เอาตามนี้ละนะ นายสอง ฉันสอง บวกกับเหล่าเวียต อีกสอง ได้เป็นครอบครัวใหญ่พอดี ถ้าฉันมีลูกชาย นายก็ควรจะมีลูกสาวสักคน เราจะได้ให้ลูกแต่งงานต่อกันไว้ไงล่ะ"

หลังชูหัวเราะ "นี่มันยุคสมัยใหม่แล้ว ไม่นิยมให้พ่อแม่หรือแม่สื่อแม่ชัก

มากำหนดเรื่องแต่งงานแล้วละ อย่าवादฝันสวຍหรือนั้นเลย เว้นเสียแต่ว่า นายจะแต่งกับเชียนสวรค์ไม่อย่างนั้นถ้ามีลูกชายหน้าตาน่าเกลียดก็อย่าหวัง จะมาหมายปองลูกสาวแสนสวຍของฉันเลย!"

เหล่าหยวนยกเท้าขึ้นจะถีบ แต่หลังซูลูตาไ้รีบถีบอีกฝ่ายตรงที่บาดเจ็บพอดี เหล่าหยวนร้องโหย้ แสบหลุดลงไปกองกับพื้น

"ฝากไว้ก่อนเถอะ แน่จริงเอาไว้ฉันจัดการธุระเรียบร้อยแล้วจะขึ้นมา คิดบัญชีกับนายที่เซียงไ้่อีกที!"

"พอได้แล้ว รีบไปเถอะ พุดมากจริง!"

เหล่าจินหัวเราะพลางดูไปเล็กน้อย เขาประสานมือคารวะให้หลังซูลูกับ เยวี่ดั่งถึงแล้วก็ลากเหล่าหยวนอย่างถูกลู่ก้างจากไป

"ไปๆ กลับบ้าน!"

หลังซูลูโบกมือ ก้าวยาวๆ เดินออกไป

เมื่อทราบข่าวพวกเขาต้องกลับเซียงไ้ เมื่อครู่ศาสตราจารย์ทั้งสองจึงให้ คนไปซื้อตัวกลับเซียงไ้ให้พวกเขา

จากเปยผิงไปเซียงไ้ครั้งนี้ไม่มีรถไฟแล่นตรงยาวถึงจุดหมาย พวกเขา ต้องวกจากเปยผิงกลับไปเทียนจินก่อน แล้วจึงค่อยโดยสารรถไฟสายจินผู้ เดินทางจากเทียนจินไปหนานจิง สุดท้ายก็ออกเดินทางจากหนานจิงไปเซียงไ้ ต่อรถไฟสามทอด เรียกว่าเดินทางครั้งเดียวต้องหักเลี้ยวถึงสามครั้ง

แต่ถ้าพวกเขาผ่านเทียนจินกันตอนนี้ก็คงไม่ 'โชคดี' ถึงขนาดจะเจอ คุณช่งอีกรอบหรอก น่าจะปลอดภัยมากทีเดียว

เพิ่งเดินไปไม่กี่ก้าว เยวี่ดั่งถึงก็ดึงหลังซูลูกลับมา

"นายยังใส่ชุดผู้หญิงอยู่ สำรวมหน่อย ถ้าโดนจับได้ทีนี้น่าจะไม่ใช่ว่าเรื่องดีเท่าไหร่นะ"

หลังซูลูมองไปรอบๆ ก็พบว่ามีคนไม่น้อยมองเขาอยู่จริงๆ บางทีอาจรู้สึกลัวว่า ผู้หญิงคนนี้น่าตาสะสวຍโดดเด่น แต่กิริยาท่าทางกลับไม่ได้สำรวมนัก

"ฉันอยากเปลี่ยนกลับเป็นชุดเดิม" เขาประท้วงแสดงความไม่พอใจ

"ไม่ทันแล้ว รถไฟไปเทียนจินกำลังจะออก ขึ้นรถไฟไปก่อนค่อยว่ากัน

ถึงเทียนจินแล้วค่อยเปลี่ยน"

เยวี่ต้งถึงดัดบทแล้วลากอีกฝ่ายไป

ตลอดทางที่เปลี่ยนรถกลับทางได้นั้นราบรื่นไร้คลื่นลม ไม่มีเรื่องใหญ่ใดๆ เกิดขึ้นอีก

จะมีก็เพียงเรื่องไม่คาดฝันเล็กๆ เท่านั้น นั่นคือตอนที่หลังซูลงจากรถไฟที่เทียนจิน เขาพบคนที่มองเขาด้วยสายตาไม่ค่อยดีเท่าใดนัก อีกฝ่ายเห็นหลังซูลมอมมากีบรับเข้ามาถามไถ่อยู่นาน หลังซูลจึงได้ทราบจากผู้ชายคนนั้นจำคนผิดคิดว่าเขาเป็นนักเขียนหญิงซู่เซี่ยนจวิน

ซู่เซี่ยนจวินกำลังโด่งดังในหมู่คนหัวสมัยใหม่ ปลายปากกาของเธอแผ่ร่อนเจียบคม เก่งเรื่องการเสียดสีสังคม เปิดเผยนิสัยบุคคลต่างๆ ในนิยาย พล็อตที่เขียนก็เข้าถึงใจของคนมากมาย ทุกคนชอบอ่านงานของเธอ แต่ก็อดอ่านไปด่าไปไม่ได้ ด่าจบแล้วก็ยังจะอ่านต่อ ดังนั้นในวงการวรรณกรรมจึงมีคนไม่น้อยที่ด่าเธอ ทว่าก็มีคนไม่น้อยที่สนับสนุนเธอด้วย

แม้ว่าผลงานของซู่เซี่ยนจวินจะถูกเผยแพร่ที่เป่ย์ผิงและเทียนจินเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ชื่อของเธอนั้นแม้แต่หลังซูลเองก็ยังเคยได้ยินผ่านหู

คนคนนี้เป็นนักอ่านตัวยงของซู่เซี่ยนจวิน เขาได้ยินว่าวีรสตรีซูลจะมาถึงเทียนจินวันนี้จึงมารอที่สถานีรถไฟ ในมือมีรูปขาวดำอยู่รูปหนึ่ง แต่ก็กลับจำคนผิดเกาะติดหลังซูลไม่ปล่อย จะให้หลังซูลเซ็นชื่อให้ตัวเองทำเดี่ยว และเขาก็อยากจะทำบอกรู้สึกให้อีกฝ่ายฟังด้วย

ที่ยื่นนำมโหคือเยวี่ต้งถึงยื่นเอามือล้วงกระเป๋าดูจากนั้นอย่างสนุกสนาน ทั้งที่ยืนอยู่ข้างๆ แต่ก็ไม่ช่วยแก้ต่างให้เขาสักคำ

หลังซูลทนจนทนไม่ไหว จึงเอ่ยปากไล่ออกไปตรงๆ 'เรื่องบ้าบออะไรที่เขียนไปฉันไม่ได้อยากให้คนอย่างคุณดูสัณนิธ' แล้วก็อาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายกำลังอึ้งนั้นผลักออกแล้ววิ่งหนี ถึงหลุดพ้นจากพันธนาการมาได้

ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าหน้าผมให้หมดทั้งตัวก่อนจึงจะยอมเดินทางต่อ

เยวี่ต้งถึงมีแผนการร้ายในใจ เขาเอ่ยประซด "จะรีบทำไม อย่างไร

คุณซ่งก็ปักหลักอยู่ที่เทียนจิน เราเราจนไปถึงหนานจิงค่อยเปลี่ยนชุดก็ยัง
ไม่สายน่า"

หลิงซูเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง "คุณเยวี่ยคะ คนทำอากรรมแปรปรวน
มากๆ นะคะ ถ้าคุณทนให้ฉันตำคุณไปตลอดทางและอาจจะเหวี่ยงหมัดเล็กๆ
ใส่หน้าคุณสามีเพื่อระบายอารมณ์ได้ละก็ ฉันก็เดินทางไปเป็นเพื่อนคุณได้ค่ะ"

เยวี่ยตึงตังมอง 'หมัดเล็กๆ' ของหลิงซูแล้วก็เสียบไปสองสามวินาที

"เราไปหาโรงแรมใกล้ๆ นี่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยออกเดินทาง
กันเถอะ"

บทที่ 118

เมื่อถึงหนานจิง ในที่สุดการเดินทางก็ค่อยๆ ซาลง
 ต่อให้ขงหลินแขนยาวแค่นั้นก็คงไม่อาจยืนมาถึงหนานจิงได้
 อย่างไรก็ตามเยวี่ตึงถึงยามอยู่ที่นี่ก็นับว่าเป็นผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นหนึ่ง
 แล้ว

ทั้งคู่ถึงกับมีเวลาว่างไปเดินเล่นริมฝั่งแม่น้ำฉินไหว ซิมเบ็ดต้มน้ำเกลือ
 รากบัวได้ข้าวเหนียวน้ำตาลกรวด กับชาลาเปาไข่มุกด้วยซ้ำ

แผลก็ควรจะทำได้แล้ว หลังจากจัดการอย่างเร่งรีบตอนอยู่ภาค
 ตะวันออกเฉียงเหนือครั้งนั้นแล้วก็เดินทางลงใต้เรื่อยมา พวกเขาจะต้อง
 พยายามหลบซ่อนจากหูตาของคุณซ่งจึงทำได้อย่างมากคืออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
 ไม่มีเวลามาตรวจดูและทำความสะอาดแผลใหม่อีกครั้ง

เยวี่ตึงถึงหาสถานพยาบาลตะวันตกที่รู้จักกันแห่งหนึ่งก่อนจะพาหลิงซู
 ไปที่แห่งนั้น

แพทย์ที่นั่นกำลังรู้สึกเบื่อจากการว่างงาน เมื่อเห็นเยวี่ตึงถึงก็ตาลุกวาว
 ร้องโห่ขึ้นมาทันที

"ไม่มีเรื่องก็คงไม่มาหรอกนะนี่ ยากนักที่จะได้พบคุณชายเยวี่ยามา
 เยี่ยมเยือนด้วยตนเอง มาหาหมอหรือ"

เยวี่ตึงถึงว่า "ถ้าไม่มาหาหมอจะมาเยี่ยมกันไม่ได้เสีย?"

หมอยิ้มแปลกๆ "ก็ต้องได้อยู่แล้ว แค่นี้ก็ใจที่จู้ๆ ก็โดนพูดเอาใจนะ"

แต่ตอนนั้นนายทำร้ายความรู้สึกอันแสนลึกซึ้งของฉันมากเลยนะ ไปโดยไม่บอกกล่าว ไม่ทิ้งข้อความอะไรไว้สักคำ วันนี้อยู่ๆ ก็โผล่มา อยากจะชดใช้วันที่ทิ้งกันไปหรือไง"

ทำไมคำพูดเหล่านี้ฟังดูเหมือนพวกเขาสองคนมีความหลังกันแบบไม่ธรรมดา

เยวี่ตั้งถึงเห็นหลังฆ้องมองด้วยสีหน้าเหมือนกำลังดูจากสนุก เขาจึงได้แต่อธิบาย

"เขาแซ่จี้ จี้จู่ถึง เป็นเพื่อนสมัยเรียนของฉัน นายจำหมอลิวที่มารักษาแผลให้เราที่ตะวันออกเฉียงเหนือได้ไหม เขาก็เป็นเพื่อนนักเรียนของหลิวเจิ้นเหมือนกัน เป็นพวกแมลงตามกันของหลิวเจิ้นเลยละ เห็นคนอื่นเรียนแพทย์แผนตะวันตกก็เรียนตาม เห็นคนอื่นเรียนศาสตร์ก็เรียนศาสตร์ด้วย"

"อะไรคือแมลงตามกัน เขาเรียนหมอแล้วฉันเรียนหมอไม่ได้หรือไง คณะแพทย์ฯ เขาเป็นคนก่อตั้งหรือไง" หมอจี้สีหน้าไม่พอใจ พูดไปครึ่งหนึ่งก็ตระหนกได้ "เดี๋ยวนะ! ไอ้คนแซ่หลิวอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือรี!"

เยวี่ตั้งถึงบอก "หลิวเจิ้นมานานานจึงนายก็ตามมานานานจึง ที่ไหนได้ เขาหลอกนายเต็มๆ แล้วก็หายเข้ากลีบเมฆไปเลย นายก็โดนหลอกไป คงจะรู้สึกแย่มากสินะ"

"เขาอยู่ที่ไหนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ"

เยวี่ตั้งถึงไม่ตอบ "หมอจี้ครับ พวกเรามาให้ตรวจดูแผลน่ะครับ"

จี้จู่ถึงถลึงตาใส่เยวี่ตั้งถึง แต่เยวี่ตั้งถึงไม่ยอมอ่อนให้สักนิดกลับเป็นหมอจี้เสียเองที่ต้องยอมแพ้ยอมลงให้ก่อน

"มาให้คุณซิ"

เยวี่ตั้งถึงเปิดทางให้หลังฆ้องที่อยู่ด้านหลัง

"ดูให้เขาก่อนเถอะ"

"จี้ๆ นี่มันแผลโดนยิงใช่ไหม ถือว่าพวกนายโชคดีนะนี่ ไม่มีเศษลูกกระสุนฝังอยู่ข้างใน เจ้าคนแซ่หลิวผ่าให้ละสิ...ตลอดทางมานี้พวกนายไม่ได้ทำแผลใหม่กันเลยหรือไง แผลเปื่อยนิดๆ แล้วนะ มาช้ากว่านี้อีกสักวันสองวันได้ติดเชื้อแน่"

ไม่แน่ว่าอาจจะต้องตัดขาดด้วย โชคดีที่มาเจอฉันนะเนี่ย!"

"..."

"เป็นไง คูลี ฝีมือของหลิวเจินไม่ดีเท่าฉันใช่ไหมล่ะ"

"..."

"ตกลงว่าเขาอยู่ที่ไหนของตะวันออกเฉียงเหนือกันแน่ ตอนนี่คงพูดได้แล้วใช่ไหม หรือว่าเขาไม่ให้นายพูด?"

หมอจีพูดปาวๆ ไม่หยุด

เยวี่ตึงถึงทนจนทนไม่ไหวในที่สุด "เขาอยู่เฟิ่งเทียน!"

หมอจีภูมิใจ "บอกตั้งแต่แรกก็จบแล้ว"

"นายคงไม่คิดจะตามไปเฟิ่งเทียนหรอกนะ"

หมอจีหัวเราะเสียงเย็น "ฉันมีบ้านมีกิจการอยู่ที่นี่ ทำไมต้องไปเฟิ่งเทียนด้วย ตอนที่นั่นเป็นสถานที่แบบไหนนายไม่รู้หรือหรือ"

เยวี่ตึงถึงว่า "ดูจากที่นายกระเหียนกระหือรือ ปากไม่ตรงกับใจ ก็น่าจะอยากไปจริงนะ"

"เจ้าคนแซ่หลิวติดเงินฉันอยู่ จะไปถามสักหน่อยไม่ได้หรือไง"

"แค่ติดเงินเท่านั้นหรือ"

หมอจีไม่พูดอีก เขาก็มั่นหน้าทำแผลที่แขนให้เยวี่ตึงถึง

"พวกนายอยู่ที่นั่นกันต่อสักสองวันเถอะ มาทำแผลที่นี่ทุกวัน อย่าวิ่งไปนั่นมานี่โดยมีแผลอยู่อย่างนี้เลย เดี่ยวแขนเสียขาเสียกันซะก่อน คงได้เข้าร่วมสมาคมคนพิการหมดหนทางเสียยากันล่ะ"

เยวี่ตึงถึงว่า "เราซื้อตัวรถไฟกันไว้แล้ว เดี่ยวต้องกลับเซียงไฮ้ เดินทางแปดชั่วโมง ค็นั่นคงถึงบ้าน พรุ่งนี้ค่อยไปทำแผลที่คลินิกสักแห่งอีกที่ก็ไม่สาย"

หมอจีได้ยืงดังนั้นก็ไม่โนมน้าวอีก

"ครั้งนี้พวกนายไปภาคตะวันออกเฉียงเหนือทำไม แล้วทำไมโดนยิงหลิวเจินบาดเจ็บด้วยหรือเปล่า"

เยวี่ตึงถึงเลิกคิ้ว "นายถามถึงพวกเราหรือถามถึงเขาล่ะ"

"ก็ถามหมอนั่นแหละ"

"เรื่องส่วนตัว ไม่สะดวกจะพูด"

หมोजี้มปากกระตุก "หลิวเจิ้นก็เป็นเรื่องส่วนตัวของนายด้วยหรือไง"

เยวี่ตึงตึงเอ่ย "เขาไม่ได้รับบาดเจ็บ แค่โดนฉันทเรียกมาช่วยผ่าตัดทำแผลให้เท่านั้น เขาอยู่ในเพิงเทียนเจริญรุ่งเรืองไม่เลว เหมือนปลาได้น้ำเลยละ ดูสกุสนานมีความสุขจนลืมบ้านเกิดไปแล้ว นายอยากรู้อะไรอีก"

เมื่อทำความสะอาดแผลฆ่าเชื้อเรียบร้อยแล้ว หมोजี้ก็ใช้ผ้าพันแผลพันแขนเยวี่ตึงตึงเอาไว้สองสามรอบ สุดท้ายก็ผูกปมให้เรียบร้อย

"ก็แค่ถามข่าวคราวเพื่อนเก่า ถามไปเรื่อยแค่นั้น"

"คุณหมोजี้คะ มีคนไข้มา ระบายคุณหมออออกมาดูหน่อยค่ะ"

พยาบาลโผล่มาที่ประตู หมोजี้จึงลุกขึ้นปัดมือ ถอดถุงมือกับผ้าปิดปาก

"พวกนายพักผ่อนอยู่ตรงนี้สักพักนะ ขอไปดูคนไข้คนอื่นหน่อย"

เสียงพูดคุ้ยดั่งแว่วผ่านประตูกันเข้ามาจากข้างนอก

หลังงูไม่ได้เข้ามาว่ามโนบทสนทนาเมื่อครู่ เขารู้สึกง่วงงุนนานแล้ว และสะดุ้งตื่นตอนที่หมोजี้ขยับลุกออกไป จึงรู้สึกตื่นตัวขึ้นมาเล็กน้อย

"นายทำแผลเสร็จแล้วหรือ งั้นเราไปกันเถอะ"

เยวี่ตึงตึงก้มหน้าดูนาฬิกา "ยังอีกนานกว่ารถไฟจะออก เราพักอยู่ที่นี้สักหน่อยแล้วกัน"

หลังงูเอียงศีรษะ "ได้ยินว่าพีใหญ่ของนายอยู่นานจัง ไม่แวะไปเยี่ยมหน่อยละ"

"เขาทำงานยุ่งมาก คงไม่มีเวลามาเจอฉันหรอก" เยวี่ตึงตึงส่ายหน้า เขาหยุดไปครู่หนึ่งแล้วก็พูดต่อ "ตอนแรกที่จะไปเคารพศพกวนเหล่าเหยียจื่อนะ ภายในสกุสเลยมีท่าทีคลุมเครือ พีใหญ่ไม่เห็นด้วยที่จะไป พีรองก็ทะเลาะกับเขาไปยกหนึ่ง ถึงได้แอบส่งให้ฉันไปแสดงความเสียใจแทน ถ้าพีใหญ่เห็นฉันคงถามเรื่องนี้แน่ ถึงตอนนั้นคงต้องหาข้ออ้างมาอธิบายกันยาว สู้ลดความยุ่งยากลงเสียดีกว่า"

หลังงูถอนหายใจ "ที่จริงฉันเคยอิจฉานายมากเลยนะ!"

เยวี่ต้งถึงมองเขา

หลิงซูเอ่ยต่อ "นายไม่ได้มีแค่พี่ซุนเสี่ยว ยังมีพี่ชายอีกสองคน ตอนที่สกุลหลิงล้มละลายแล้วพี่สาวส่งฉันไปต่างประเทศ ตอนนั้นฉันไม่ไว้ใจให้เธออยู่ในประเทศคนเดียวเลย ถ้ามีพี่น้องอีกสักก็อย่างน้อยก็ยังมีคนดูแลได้บ้าง"

เยวี่ต้งถึงว่า "ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าพี่หลิงเหยาแต่งงานหลังจากที่นายไปแล้วนะสิ"

หลิงซูพยักหน้า "ฉันก็ไม่คิดว่ากลับมาแล้วตัวเองจะมีพี่เขยเผลอมา" ได้ยินว่าพี่สาวฉันนะหลังจากฉันไปก็ได้งานพิสูจน์อักษรที่บริษัทหนังสือพิมพ์แห่งหนึ่ง ได้ยินว่าเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่บริษัทหนังสือพิมพ์นั้นจ้างด้วยนะ ภรรยาของบรรณาธิการใหญ่คิดว่าพี่สาวฉันฉลาดแล้วก็เชื่อถือได้ เลยเชิญเธอไปกินข้าวที่บ้านบ่อยๆ แล้วก็แนะนำพี่เขยให้เธอรู้จัก สองคนนั้นถึงได้แต่งงานกัน ฉันเป็นหนี้พี่เยอะมาก ถ้าตอนแรกฉันไม่เอาเงินที่บ้านไป บางทีเธออาจจะไม่ต้องรีบแต่งงานขนาดนั้นก็ได้ พี่สาวฉันเป็นคนที่ชอบใส่เสื้อผ้าใหม่ขนาดนั้น พอแต่งงานแล้วก็ต้องเอาชุดกระโปรงหลายชุดมาเวียนวนใส่ซ้ำ ไม่เห็นซื้อชุดใหม่เลย ฉันซื้อผ้าพับหนึ่งให้เธอ ก่อนหน้านั้นเธอคงจะรังเกียจว่ามันไม่ทันสมัย แต่ตอนนี้เธอกลับบอกว่าที่ฉันซื้อมานะเปลืองเงินเปล่าๆ"

เยวี่ต้งถึงมักจะรู้สึกเวลาที่เวลาหลิงซูเจอหน้าหลิงเหยาที่ไรต้องดูของลงไปตามในสิบส่วนทุกครั้ง ดูต่ำต้อยจนต่อล้อต่อเถียงน้อยมาก ที่แท้ก็เพราะกำลังใช้ชีวิตนี้แสดงความรู้สึกผิดในใจที่มีต่อพี่สาวนั่นเอง

หลิงซูก็เป็นอย่างนี้มาตลอด ดูเหมือนจะอวดโอ่ลำพอง แต่ที่จริงเป็นคนละเอียดอ่อนเอาใจใส่มาก แต่ก็มีเพียงความละเอียดอ่อนเอาใจใส่เท่านั้น ที่อีกฝ่ายไม่เคยนำมาใช้กับตัวเองเลย

"เพราะฉะนั้น ตอนนี้ขอแค่พี่สาวขอร้องอะไรฉัน ถ้าฉันไม่เหลือปากว่าแรง ฉันก็จะทำตามที่เราขอทั้งหมด"

เยวี่ต้งถึงเลิคว่า "ที่เธอให้นายแต่งงานไม่เห็นนายยอมทำตามเลยนี่"

หลิงซูแบมือ "อันนั้นก็ต้องมีตัวเลือกที่เหมาะสมด้วยสิ คนมาขอบฉันตั้งเยอะแยะ ฉันต้องไปแต่งกับพวกเธอให้หมดเลยหรือไง ฉันนะไม่ว่าอะไร"

หอรกนะ แต่นายลองไปถามพวกเธอดูสิว่าติดอะไรหรือเปล่า แต่ก็ช่างเถอะ แค่เห็นพี่สาวกับพี่ชายทะเลาะกันก็ปวดหัวจะแย่ เทบออยากจะวิ่งไปซ่อนตัวเลยละ จะว่าไป ได้ยินว่าพี่ใหญ่ของนายแต่งเมียไปสองนี่ นายคิดยังงี้ได้ละ"

เยวี่ยี้ดั่งถึงพูดไม่ออก "เขาเป็นคนแต่งนี้ ไม่ใช่ฉัน ฉันจะคิดยังงี้ได้ละ"

หลังซุเอ่ย "พี่สะใภ้ใหญ่กับพี่สะใภ้เล็กของนายไม่ทะเลาะแย่งชิงความรักกันทุกวันหรือไง"

"พวกเธอก็แก่งแย่งชิงหวงกันเจียบๆ นั่นละ แต่ไม่เคยทะเลาะกันต่อหน้า พี่ใหญ่ของฉันเลยนะ ตอนแรกที่พี่ใหญ่จะแต่งภรรยาคนที่สองเข้ามา พี่สะใภ้ใหญ่ค้านหัวชนฝาเลย แกมยังจะให้ฉันกับพี่รองย้ายไปอยู่ที่นั่นเพื่อให้นมข้าว พี่ใหญ่กันอีก แต่พี่ใหญ่ไม่ได้อยู่กับพวกเรา เรื่องทางเขาพวกเราไปยุ่งยামไม่ได้ พี่สะใภ้ใหญ่เห็นว่าใครทำอะไรสามีของเธอไม่ได้ก็เลยได้แต่เจียบไปนั่นละ"

หลังซุหาว "หลังจากนั้นละ"

"หลังจากนั้นก็เริ่มทะเลาะกันแบบเจียบๆ พวกเธอสองคนจะฉลาดกันทั้งคู่ ต่อหน้าพี่ใหญ่คนหนึ่งก็เก่งกาจ คนหนึ่งก็แสนดี อบอุ่นอ่อนโยนเอาใจใส่กัน ยิ่งกว่านางฟ้านางสวรรค์จุติลงมา ขอแค่พี่ใหญ่ไปเท่านั้นแหละ สองคนก็จะเผยธาตุแท้กันออกมาทันที แยกเขี้ยวพ้อนเล็บกันสุดๆ พี่สะใภ้ใหญ่ของฉันอย่างไรมีชี้ออยู่ พี่ใหญ่ก็ไม่เคยคิดจะหย่ากับเธอ แต่พี่สะใภ้เล็กกลับได้รับความรักมากกว่านิดหน่อย ทั้งคู่ก็ดั่งกันไปด้นกันมา พี่ใหญ่ก็รู้แฉใจแต่กลับปล่อยยให้คลุมเครือ ทำอย่างกับดูละครลิง ตีมีด้ากับการพินอบพิเทาของภรรยาทั้งสองไปเรื่อย ๆ"

เยวี่ยี้ดั่งถึงไม่ได้ยินเสียงตอบกลับ เมื่อเขาหันไปมองก็เห็นหลังซุสะลึมสะลือใกล้หลับ ทำเอาเขาโมโหจนอดหัวเราะไม่ได้

เจ้าหมอนี่เห็นเรื่องราวในบ้านของฉันเป็นนิทานก่อนนอนไปแล้วหรือไง

กว่าเขาจะหาโอกาสเปิดใจพูดเรื่องในสกุลเยวี่ให้อีกฝ่ายฟังได้นั้น ไม่ง่ายเลย เรื่องเหล่านี้คนอื่นอยากฟังแค่ไหนก็คงไม่ได้ฟัง แต่หลังซุกลับไม่เห็นค่าของเรื่องเล่าเหล่านี้เสียอย่างนั้น

เขาจิ้มแขนอีกฝ่ายแต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง หลังชูเอียงศีรษะฟัง พนักเก้าอี้ ยังคงเล่นหมากรุกกับโจวกง* อยู่อย่างนั้น

เยวี่ตึงถึงถอนหายใจ "หลังชู"

ออกจากปากไปแล้วสองพยางค์ ที่เหลือยังมีอีกเป็นพันเป็นหมื่นคำ ทว่าเขากลับพูดอะไรไม่ออก

ถ้อยคำมากมายถูกเอื้อนเอ่ยอยู่ในความทรงจำ ในหัวใจ วนเวียนไปมา เช่นนั้นเป็นพันเป็นหมื่นครั้งเนิ่นนานมาแล้ว จะพูดหรือไม่ ก็คล้ายไม่มีความแตกต่างเพราะยังงออีกฝ่ายก็คงไม่รู้

สิ่งที่เยวี่ตึงถึงอยากถามมากกว่าก็คือ...

วันนั้นที่ทางลับได้เดินวัดกวนอิน ตอนที่ถูกเขาจูบ หลังชูคิดอย่างไร

"หลังชู"

เขาอยากตริ่งผีเท้าของอีกฝ่ายเอาไว้เช่นนี้ จับยึดเอาไว้ข้างกายอย่างแน่นหนา ต่อให้อีกฝ่ายอยากจะสยายปีกบินก็ไม่อาจบินขึ้นไปได้

ความเสียใจตลอดแปดปีมักกลับมากัดกร่อนหัวใจจนเป็นรูโหว่ใหญ่ ต้องใช้วิธีการอื่นๆ มาปะชุน

แต่...นี่คือหลังชุนะ

หลังชูที่ใช้เลือดและชีวิตของตนทุ่มเทฟาดฟันกับศัตรูในสนามรบ หลังชูที่ยอมตายไม่ยอมแพ้ในการรบทุกครั้งเพื่อพี่น้องสหายร่วมรบทั้งหลาย หลังชูที่ยอมปลงกับชีวิตและใช้ชีวิตทำมาหากินรอความตายไปวันๆ เพียงเพราะคำขอร้องของสหายในวันวานคนหนึ่ง หลังชูที่ยอมเสี่ยงอันตรายเพื่อทิ้งทรัพย์สินสมบัติเอาไว้ให้คนในชาติ

เยวี่ตึงถึงไม่อาจทนและไม่อาจหักใจใช้แนวคิดของตนไปจำกัดล้อม กรอบอีกฝ่ายเอาไว้

ทรัพย์สินสมบัติที่เสียไปแล้วได้กลับคืน ก็ควรจะประคองเอาไว้ในมือและปกป้องมันต่อไป ให้มันได้เปล่งแสงส่องประกาย ได้ทำอะไรอย่างที่เขาตัว

* โจวกง เป็นนักปกครองสมัยโบราณที่ขงจื้อเคารพเลื่อมใสและหวังให้บ้านเมืองเป็นดังเช่นที่โจวกงวางรูปแบบไว้ จึงเป็นบุคคลที่ขงจื้อฝันถึงบ่อยๆ เป็นที่มาของคำเปรียบเปรยว่าการหลบผันเป็นการไปพบเจอหรืออยู่กับโจวกง คล้ายกับที่คนไทยมักเปรียบว่าไปเข้าเฝ้าพระอินทร์

ต้องการ

ช่างเถอะ

"ที่เรียกหญิงสองรอบนี้ช่างเต็มไปด้วยอาการอยากจะพูดแต่ก็หยุดเอาไว้
วนไปเวียนมาเป็นร้อยเป็นพันรอบจริงๆ นะนี่!"

ไม่รู้หมอจีโผล่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทั้งคำพูดคำจายังเสียดสีเย้ยแซะไว้ความ
ปรานี

"ฉันออกไปสูบบุหรี่นะ"

เย้ยตึงถึงคร้านจะสนใจ เขาจึงลุกขึ้นเดินออกไป

หมอจียืนอยู่ที่ประตูครู่หนึ่ง

กระทั่งเย้ยตึงถึงออกไปไกลแล้วเขาก็พลันเอ่ยปากกับคนที่นั่งอยู่บน
เก้าอี้

"เลิกแก้งกลับได้แล้วนะ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3Ool93h>